

EIGEN BLOED

'Ik zie het koppie al', zegt de huisarts tegen de dertienjarige Henny. Paniek. Ze kwam bij hem vanwege buikpijn. Dan gaat alles razendsnel. Met een ambulance wordt Henny naar het ziekenhuis gebracht en bevalt onvoorbered van een dochter. 'Ik zie nog vaak het beeld voor me dat mijn kindje meteen werd weggehaald.'

Haar kind werd afgestaan ter adoptie.

In EIGEN BLOED vertellen afstandsmoeders en een afstandsvader hun verhaal. Negen verhalen over schaamte, verdriet, geheimen, moed, daadkracht, twijfels, angst, vooroordelen en veel meer.

Afstand doen van een kind? Een taboe. Onbegrip ligt op de loer. Afstandsmoeders zitten gevangen in hun geheim.

EIGEN BLOED maakt duidelijk dat een kind afstaan een enorm dilemma is. Lees over de worsteling, pijn en de kracht van afstandsmoeders. Zowel negatieve als positieve gevolgen komen uitgebreid aan bod. Het resultaat? Vooroordelen maken plaats voor meer begrip en inzicht.

Schrijfster Astrid Werdmuller, maatschappelijk werker bij Fiom, is diep geraakt door de interviews die zij afnam. 'Ik bewonder de eerlijkheid en de moed van deze mensen om hun verhaal te vertellen. De eenzaamheid van ouders die hun kind verzwijgen voor de buitenwereld grijpt mij aan.'

Een afstandsmoeder:

'Goed dat er nu eindelijk geschreven wordt over dit onderwerp. Duizenden afstandsmoeders durven niet met hun verhaal naar buiten te komen. Dit boek doorbreekt het taboe.'

Opzij:

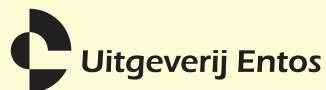
'Aangrijpende interviews die door de rake stijl doen waar ze voor bedoeld zijn: begrip en mededogen oproepen voor vrouwen in een zeer kwetsbare positie.'

Hulpverlener:

'EIGEN BLOED is een belangrijk boek voor iedereen die beroepsmatig of privé met de scheiding tussen moeder en kind te maken krijgt.'

www.fiom.nl

www.entos.nl

EIGEN BLOED

Over moeders die hun kind afstaan ter adoptie

Astrid Werdmuller

EIGEN BLOED

Over moeders die hun kind afstaan ter adoptie

Astrid Werdmuller

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Mijn verhaal	9
Atina	14
Latasha	26
Marja	34
Carolien	43
Joyce	55
Laura	79
Henny	89
Waffa	103
Edwin	108
Maatschappelijk werker Fiom	118
Voor wie meer wil weten	142
Nawoord Fiom	151
Literatuur	153
Organisaties	154
De afstandsprocedure	157

Voorwoord

Meer dan veertig jaar geleden raakte ik als tiener zwanger. Ik moest afstand doen van mijn zoon. Het voelde zo tegennatuurlijk: je bent moeder maar je mag het niet zijn. Na de afstand werd me meegegeven dat het 't beste was voor mij en mijn familie om er nooit met iemand over te praten. Het was een schande en die schande moest worden uitgewist. Dus ik liep met een groot geheim rond.

Ik praatte er niet over maar had het gevoel dat het op mijn voorhoofd gedrukt stond, dat iedereen aan me kon zien dat ik een afstandsmoeder was. Altijd maar die onzekerheid, bang zijn dat iemand het ontdekte. Grote schaamte. Ik wilde niet liegen, dus ik moest op mijn woorden passen. Ik moest bewust nalaten te praten over de herinneringen die ik aan mijn kindje had. Je verliest je spontaniteit, je raakt je zelfvertrouwen kwijt en je eigenwaarde daalt. Je kunt niet vrijuit praten over je jeugd. Er is altijd een gedeelte dat je moet verzwijgen dus dan praat je er maar helemaal niet over. Mijn jeugd zat in mijn geheugen als een periode zonder vreugde; het leken alleen maar verdrietige herinneringen. Tot ik, nog niet zo heel lang geleden, een paar foto's van mezelf als kind zag waarop ik lachte. Toen besepte ik dat ik gelukkig ook leuke momenten gekend had.

Het schuldgevoel en de schaamte van het afstaan waren groot, ook al had ik er nooit zelf voor gekozen. Als iemand aan mij vroeg hoeveel kinderen ik had zei ik: 'Mijn man en ik hebben samen een dochter', zodat ik niet hoefde te liegen. Buiten het gemis vroeg ik

Joyce

Joyce kreeg een paar maanden geleden een baby die zij ter adoptie gaat afstaan. Joyce is 35 jaar. Zij brak vijftien jaar geleden haar HBO-opleiding af om fulltime moeder te kunnen zijn na de geboorte van haar eerste zoon. Zij verhuisde naar een klein dorp in Brabant om bij haar familie in de buurt te wonen.

Joyce zit zeer gemotiveerd klaar om haar verhaal te vertellen. Ze vindt het heel belangrijk, zegt ze, dat andere mensen er begrip voor krijgen hoe een normaal en opgeleid iemand als zij er toe komt haar kindje te vondeling te leggen. Want dat is wat Joyce gedaan heeft. Het heeft de pers gehaald: 'Baby te vondeling gelegd bij politiebureau.' En later: 'Moeder vondelingetje opgespoord'.

Het interview vindt plaats een aantal maanden na de geboorte van haar zoontje. Ik hoef Joyce weinig vragen te stellen, ze vertelt haar verhaal aan een stuk, van 'toen' naar 'toen': elk moment wordt beeldend neergezet, meeslepend en tot in details. Zij houdt tijdens het hele gesprek een hand op haar schouder, alsof ze zichzelf wil beschermen. Emoties zijn voelbaar maar ze blijft beheerst.

Je hebt zeker een hectische tijd gehad?

 Nou, de laatste paar weken is het wel aardig rustig hoor. De eerste twee weken na de bevalling toen was het hectisch voor mezelf, behoorlijk stressvol. Daarna is eigenlijk alles weer in rustig

Laura

Laura heeft 7 jaar geleden haar baby afgestaan ter adoptie. Laura is 26 jaar en afkomstig uit Letland. Ze kreeg haar eerste kind op haar zestiende in Letland en een tweede volgde. Op haar negentiende kwam Laura naar Nederland om in de prostitutie te gaan werken. Hier werd zij zwanger van haar derde kind, dat ze afstond ter adoptie. Laura werkt in de schoonmaakbranche, woont inmiddels met haar vriend en maakt als hobby sieraden. Zij heeft veel meegemaakt maar nu gaat het goed, stukken beter dan de eerste jaren na de afstand van haar kind. Zo mag het leven blijven, wat haar betreft.

Laura ziet er volwassen uit, ouder dan haar leeftijd. Ze praat rustig en met korte zinnen. Al kan ze zich goed duidelijk maken, het is hoorbaar dat Nederlands niet haar eigen taal is. Laura heeft een aanstekelijke, hinnikende schaterlach die zij regelmatig laat klinken, soms ook als ze iets heel pijnlijks vertelt. Op haar gezicht is verder niet veel emotie te lezen.

Voorgeschiedenis

 Vijf oudere broers en zussen zijn bij mijn moeder weggehaald, maar ik ben bij haar opgegroeid. Ik ben als kind veel gepest. Mijn moeder heeft wel voor me gezorgd, ik kan niet klagen. Mijn vader is overleden toen ik vijf was, die ken ik helemaal niet. Daar zijn ook geen foto's van, alleen wat verhalen. Toen ik vijftien was is mijn moeder overleden. Ik heb haar gevonden met mijn vrien-